

съпоставки и сравнения. Духът на българското слово е неделим и с единна мисия в най-критични за хуманизма времена.

Полетът, за който има готовност авторът на „Вяра“, е от времената на моторите, които пеят в небесата:

Това е новата романтика,

която

се ражда

и добива своя плът.

И въплотена

в самолетно

ято,

обхожда днес

от край

до край

светът.

(„Романтика“)

Придобила плът, новата романтика е осъществена мечта, но и нов хоризонт, кръгозор на копнежа, следващ порив на мисълта и вярата в безкрая. Новата романтика усилва „старата“, въплътената мечта за полет ширва пред човека необятна на космическото пространство. А толкова е близо „Вяра“ до 12 април 1961 година! Това сближение на осъществения и мечтания в „Моторни песни“ полет продължава Йоан-Екзарховото удивление от мислещото същество.

Съвсем близо до следващата сбъдната мечта – космическия полет – „Вяра“ представя завършена, цялостна, всеобхватна готовност да се търси далечна планета. Готовността е толкова голяма, колкото и мисълта, изначално неделима от вярата, непрекъснато пропивана от нея в изпитанията на човешката участ и в превратностите на историята. Най-удивително е, че удивлението от света, човека, човешката мисъл вяра от времената на Йоан-Екзарховия „Шестоднев“ до поезията на огняроинтелигента има все по-силни криле!

При съпоставката забелязваме, че във „Вяра“ не се говори за завръщане, че полетът към далечна планета е еднопосочен, че рискът е оставен в подтекста, колкото и да е огромен – от взрива на старта до всички неизвестности по пътя към звездите.

В знаменитата строфа на „Вяра“ за готовността да се лети към далечна планета поразява въображението стих, в който думите **ракета** и **самичък**